

Arrest

nr. 180 715 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 januari 2017 houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2017 om 14u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van Mr. K. DESIMPELAERE, die loco Mr. P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en Mr. S. BOUMAHDJ, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 20 oktober 2016 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat een asielaanvraag van de verzoekende partij op 4 augustus 2016 in Oostenrijk werd geregistreerd.

Op 28 oktober 2016 werd de verzoekende partij gehoord in het kader van de Dublin-procedure. De verzoekende partij verklaarde via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk Duitsland naar België te zijn gereisd. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat enkel haar vingerafdrukken werden geregistreerd, doch dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk.

Op 3 november 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die op 9 november 2016 met toepassing van artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013 instemden met het verzoek tot overname.

Op 4 januari 2017 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat verschillende bronnen wijzen op een gebrek aan garanties inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en Dublin-terugkeerders in het bijzonder. Ze verwijst hierbij naar volgende publicaties: Amnesty International, “Quo vadis Austria?”, 14 augustus 2015; AIDA, “Problematic Reception Conditions in the Traiskirchen Initial reception Centre”, 17 augustus 2015; AIDA, “Country Report Austria”, update december 2015; AIDA, “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria”, december 2015; ECRE, “No country for refugees: Austria shuts its doors”, 15 april 2016, Human Rights Watch, “Austria: drastic, Unjustified measures against Asylum Seekers”, 27 april 2016; The Guardian, “Ban Ki-moon attacks increasingly restrictive EU asylum policies”, 28 april 2016 en ECRE, “Austrian Parlement approves law repudiating right to asylum”, 29 april 2016. Ze vervolgt dat deze bronnen bezwaarlijk als niet objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het zijn toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties (met uitzondering van het artikel van the Guardian). Ze stelt dat in april 2016 een nieuwe wet werd gestemd waarbij de Oostenrijkse autoriteiten in de mogelijkheid worden gesteld om vergaande maatregelen te nemen om het aantal asielzoekers in Oostenrijk terug te dringen daar de opvangcapaciteit volledig verzadigd is. Zowel ECRE, als Human Rights Watch zijn van oordeel dat een effectieve toegang tot de asielpprocedure in Oostenrijk niet langer verzekerd is. Amnesty international schetst een zeer somber beeld over de opvangcondities in Traiskirchen. De verzoekende partij verwijst uitdrukkelijk naar de conclusie van het AIDA rapport “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria” waarin wordt gesteld dat de mogelijkheid dat asielzoekers overgedragen aan Oostenrijk onder de Dublin III Verordening in ontbering en ellende terechtkomen op zich niet volstaat om gebruik te maken van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening. De verzoekende partij stelt dat niettegenstaande de duidelijke conclusie van dit rapport er geen algemene garanties werden gevraagd aan Oostenrijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM, zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst, die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM, een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de

hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

In casu betoogt de verzoekende partij dat het zeer waarschijnlijk is dat zij bij een terugkeer naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omwille van het moratorium op de behandeling van de asielaanvragen waardoor er minstens onduidelijkheid bestaat over haar opvangsituatie en zijn recht op juridische bijstand.

In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris laconiek het volgende: *“De raadsheer van betrokkene stelt verder ook dat andere recente bronnen de zorgwekkende situatie voor asielzoekers inzake opvang en toegang tot de asielprocedure bevestigen. We benadrukken dat verscheidene van deze bronnen niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en de objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties die hierboven reeds aangehaald werden (AIDA, “Country Report Austria”, update december 2015; AIDA, “Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria”, december 2015). Daarnaast wensen we te wijzen op het feit dat betrokkene gericht op de omstandigheden van opvang of behandeling in Oostenrijk geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo stelde betrokkene in Oostenrijk de mogelijkheid te hebben gehad om in een opvangcentrum te verblijven en maakt hij geen gewag van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-Handvest tijdens dit verblijf.”*

De Raad dient in de mate van het mogelijke een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te voeren van elke grief waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat er een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met het artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 387). De verzoekende partij verwijst in haar middel naar een groot aantal rapporten, die hiervoor reeds werden vermeld en waarvan niet kan worden betwist dat het merendeel uitgaat van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Uit het AIDA-rapport *“Navigating the Maze: structural barriers to accessing protection in Austria”* van december 2015, dat de verzoekende partij uitdrukkelijk citeert in haar verzoekschrift, blijkt dat Oostenrijk in 2015 geconfronteerd werd met een substantieel verhoogd aantal asielaanvragen en tevens met een stijging van het aantal inkomende Dublin-overnameverzoeken. De Raad merkt op dat, indien deze cijfergegevens worden gecombineerd met de schorsing van de behandeling van asielaanvragen die sedert 12 juni 2015 werd afgekondigd, er ernstige vragen rijzen of er in Oostenrijk thans garanties bestaan inzake opvang en bijstand aan asielzoekers in het algemeen en aan Dublin-terugkeerders in het bijzonder. Zo wordt uitdrukkelijk in het laatst vernoemde rapport gesteld: *“Both the substantial obstacles to accessing the asylum procedure and the unavailability of accommodation places for asylum seekers raise important questions in relation to the application of the Dublin Regulation for the purpose of transferring applicants to Austria. As clarified by Article 3(2) of the Regulation, an applicant may be exposed to risks of inhuman or degrading treatment under Article 3 ECHR due to the existence of systemic deficiencies in the asylum procedure and reception conditions upon transfer; the notion of systemic deficiencies should be read as evidence of a risk of violation rather than a prerequisite thereof. (...) These risks need to be closely scrutinised by Member States issuing outgoing Dublin requests to Austria in order to ensure that the application of the Regulation does not result in exposing asylum seekers to risks of destitution.”*

De verwerende partij doet de grieven van de verzoekende partij af als niet relevant omdat uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat zij problemen had gekend in Oostenrijk.

De Raad stelt echter vast dat het gegeven dat de verzoekende partij geen problemen van opvang heeft gekend tijdens haar verblijf in Oostenrijk niet maakt dat zij bij haar terugkeer evenmin problemen zal kennen. Er blijkt niet dat de verwerende partij inspanningen heeft gedaan om bijkomende informatie in te winnen omtrent de gevolgen van het moratorium op de behandeling van asielaanvragen in Oostenrijk van 12 juni 2015, op de opvangomstandigheden en de (rechts-)bijstand aan asielzoekers, en specifiek

aan Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Evenmin werden er garanties gevraagd aan Oostenrijk omtrent de opvang van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing geeft op het eerste gezicht geen blijk van een deugdelijk onderzoek van de feiten in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er lijkt prima facie sprake van een schending van de onderzoekspllicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij ingevolge een overdracht naar Oostenrijk zal blootgesteld worden aan schendingen van artikel 3 van het EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2017 houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. CAMU